

UNDERHÅLLNING, f. 2. 1) Underhållande. — 2) (ny bem.) Tillställning, för att roa. Deraf *Aftonunderhållning*, svarande mot det franska *Soirée*.

UNDERHÅLLSKOSTNAD, m. 3. Kostnad för underhållet af något. *U-en för de kongliga slotten*.

UNDERHÅLLSTAGARE, m. 3. En, som njuter årligt underhåll.

UNDERJORDEN, f. sing. def. Enligt grekiska mytologien, en särskilt värld i midten af jorden, dit människornas själar (skuggor) kommo efter döden, för att straffas eller belönas. *Pluto var u-ns konung*.

UNDERJORDISK, a. 2. 1) Som finnes eller sker under jorden. *U. gång. U-t hvalf. U. Eld. U-a naturverknningar*. — 2) (myt.) Som tillhör underjorden. *U-a makter, gudar*.

UNDERKASTA, v. a. 1. Nödga att utstå, att genomgå; utsätta för. *Han blef u-d tortur. U. något en sträng granskning, göra det till föremål för &c. Jag u-r det ert omdöme, jag lemna åt er att döma derom. — U. sig, v. r. Utlofa undergifvenhet för; med undergifvenhet foga sig uti; samtycka till något tryckande, svårt. U. sig någon, något. U. sig ens lydnad, värde, vilja. U. sig Guds vilja. U. sig oket. U. sig vilkoren. — U-d, part. pass. Det är många svårigheter u-t, medför många s. Ingen svårighet u., lätt. — Underkastande, n. 4.*

UNDERKASTELSE, f. 3. Samtycke att underkasta sig; undergifvenhet. *Fordra ovilkorlig u.*

UNDERKJORTTEL, m. 2. pl. — *kjortlar*. Kjortel, som bäres under den yttre.

UNDERKLÄDER, 3. pl. Klädespersedlar, som bäras under de yttre plaggen.

UNDERKLÄDNAD, m. 3. o. — **KLÄDNING**, f. 2. Klädning, som bäres inunder.

UNDERKOCK, m. 2. Lägre kock; biträde åt en kock.

UNDERKÖNUNG, m. 2. Underlydande konung, lydkonung, skattkonung.

UNDERKUFVA, v. a. 1. Se *Kufva*, bem. 1. *U. ett folk, en nation. — Syn.* Betvinga, Lägga under sitt värde. — *Underkufvande*, n. 4. o. *Underkufning*, f. 2.

UNDERKUFVARE, m. 3. En, som underkufvar.

UNDERKUNNIG, a. 2. Underordnad. Utbildas alltid med prep. om. *Göra sig u. om något*.

UNDERKÄFT, m. 2. eller

UNDERKÄKE, m. 2. pl. — *käkar*. Käft, käke, som har sitt läge på undra sidan af munnen. **UNDERKÄNNA**, v. a. 2. 1) Allt för ringa uppskatta eller värdera. *U. värdet af ens förtjenster. — 2) (i lagspråket)* Ogilla, upphäva. *U. en rätts beslut. — Underkännande*, n. 4.

UNDERLAG, n. 3. 1) Understa eller nedra laget af något. — 2) Hvad som lägges inunder till stöd. — *Syn.* Bädd, Bäddning, Underbäddning.

UNDERLAGSBJELKE, m. 2. pl. — *bjelkar*. Bjelke, som tjänar till underlag.

UNDERLEK, m. 2. Ett slags folklek, då en af de lekande sitter på en stol (*Understol*), och en annan frambär till honom de öfriges Under, d. v. s. hvad de finna hos honom underligt, hvar efter han utnämner en af de undrande till sin efterträdare på Understolen.

UNDERLIF, n. 3. Nedra delen af bålen på en människa, innehållande: Magen, tarmkana-

len, lefvern, mjelten, stora magkörteln och njurarna.

UNDERLIG, a. 2. 1) Som väcker undran; underbar, ovanlig. *En u. händelse. På ett u-t sätt. Det är icke u-t, allt . . . — 2) Besynnerlig. Det vore u-t, om jag ej skulle gå i land dermed. U-a figurer. En u. människa. Ett u-t hufvud. — Syn.* Se *Besynnerlig*.

UNDERLIGEN, adv. Se *Underligt*.

UNDERLIGGANDE, a. 1. 1) Som ligger under, har sitt läge under. *U. papper. U. ton. — 2) Underlydande. Ett gods med u. hemman. Svea rike med u. landskap.*

UNDERLIGHET, f. 3. Underlig beskaffenhet; besynnerlighet,

UNDERLIGT, adv. 1) Underbart, ovanligt. — 2) Besynnerligt. *Det går u. till i världen.*

UNDERLIK, n. 3. (skepp.) Det understa horisontella liket på ett råsegl.

UNDERLOPP, n. 3. (skepp.) Främsta ändan af en skeppsköl, på hvilken förstäfven är upp-rest.

UNDERLYDANDE, a. 1. 1) (om person) Som lyder under en annan, underordnad. Brukas för denna bem. äfv. substantivt. *De u. — 2) (om länder, ägor, domstolar)* Som hör ell. lyder under något annat. *U. besittningar, hemman, lag-sagor, län.*

UNDERLÅTA, v. a. 3. (böjes som *Låta*) Ej göra, försumma, låta bli. *U. sin skyldighet. Han u-lät ej att betjena sig af tillfället. Jag kan ej u. att säga. — U-låten*, part. pass.

UNDERLÅTANDE, n. 4. Icke fullgörande, icke iakttagande, försummande. *U. af sin pligt. Delta u. hade svåra följder.*

UNDERLÅTENHET, f. 3. Se *Underlåtande*.

UNDERLÅTENHETSSYND, f. 3. (teol.) Synd, som begås, då man underlåter något, det lagen befäller.

UNDERLÄDER, n. 3. Läder, som sitter under (på skodon, m. m.).

UNDERLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) 1) Lägga under. *U. något till stöd. — 2) (fig.)* Tillskrifva, tillägga. *U. något en annan betydelse, än det har. — 3) U. sig, underkufva, slå under sig. U. sig ett rike. — Älv. Lägga under sig. — Underläggande*, n. 4. o. *Underläggnig*, f. 2.

UNDERLÄGSEN, önn'd'rlägg's'n, a. 2. neutr. — *et.* 1) Ringare, mindre. *En u. styrka. U-et antal. U-sna kunskaper. — 2)* Säges om den, som öfverträffas af någon i en sak. *Han är honom i lärdom vida u.*

UNDERLÄGSENHET, f. 3. Egenskapen att vara underlägsen; ringare grad, skicklighet, förmåga. *U. i antal, i kunskaper, i förtjenst.*

UNDERLÄKARE, m. 3. Underordnad läkare. **UNDERLÄKT**, m. 3. (byggn. k.) Längre och gröfre läkt, som lägges perpendikulärt emellan taksparrarna.

UNDERLÄN, n. 3. Län, som hör under ett annat.

UNDERLÄPP, m. 2. Nedra läppen.

UNDERLÄRARE, m. 3. Underordnad lärare.

UNDERLÄTTA, v. a. 1. Hjelpa till, lätta. *Delta u-de hans bemödanden. U. ens planer. — Älv. Lätta under. — Underlättande*, n. 4.

UNDERLÖJTNANT, m. 3. Officer med lägsta rang vid ett regemente.

UNDERMAST, f. 3. (skepp.) Mast på ett fartyg, utan dithörande stänger.